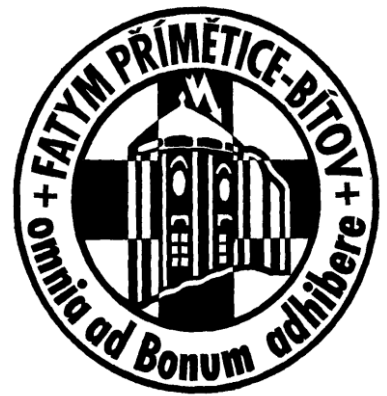

DUŠIČKOVÝ ZPRAVODAJ

PRO

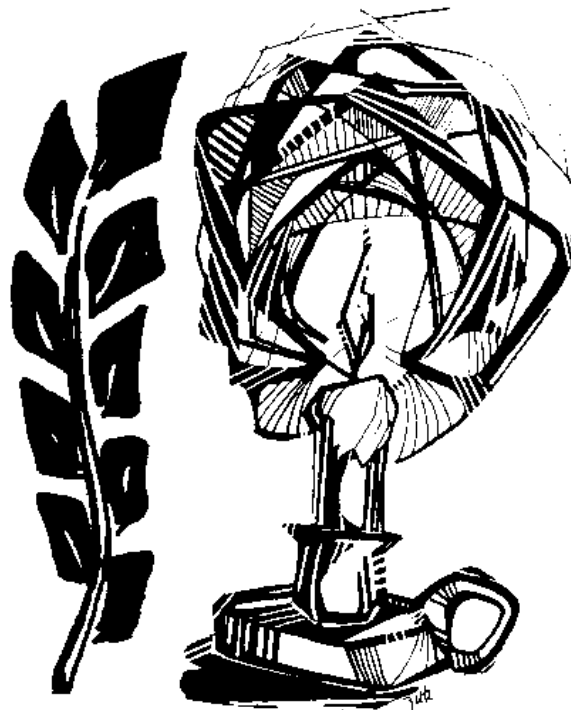
FARNOSTI FARNÍCH TÝMŮ

Od-po-či-nu-tí vě-čné dej jim, Pa-ne, a

svě - tlo vě - čné ať jim sví - tí.

VRANOV PŘÍMĚTICE BÍTOV OLBRAMKOSTEL STARÝ PETŘÍN
ŠTÍTARY CHVALATICE STÁLKY LANČOV HORNÍ BŘEČKOV
VRATĚNÍN CITONICE ŠAFOV KOROLUPY
LUBNICE LUKOV PROSIMĚŘICE PRAČE TĚŠETICE

Musí tam být velmi dobře

Při lidových misiích žehnáváme vždy domy. Protože požehnání má velkou cenu a sílu, nabízíme vždy požehnání domu úplně všem. Chodíme, jak se říká, dům od domu. Jsou to často pěkná setkání. Někdy je přijetí velmi vlídné, jindy i odmítnutí. Mnohdy jsou u toho také zajímavé rozhovory.

Když jsme žehnali domy letos na podzim v Třebíči, potkal jsem také jednu velmi starou, ale vitální a veselou paní, která tvrdila, že je nevěřící. Hned se však ráda dala do rozhovoru na toto téma a mluvila i o posmrtném životě. Citovala svoji švagrovou: „Musí tam těm našim zemřelým být velmi dobře a musí tam být velmi krásně. Bůh to pro ně asi dobře připravil, když se žádný z nich odsud ještě nevrátil.“ Společně jsme se tomu zasmáli. Ale v další části debaty jsme došli až k tomu, že je opravdu důležité, jakou kdo má představu o životě po smrti, a že právě podle toho často utváří svůj život pozemský. Zvláště v těchto dušičkových dnech se máme častěji ke své představě o věčném životě vracet, pravdivě si ji prohlubovat a žít tak, abychom byli na setkání se svým Pánem a soudcem připraveni.

P. Marek Dunda

Kněžské postřehy

1. Cože, být zaživa pohřben?

Babička se zeptala dcery své kamarádky, tedy také babičky (která žije v domově důchodců) na to, jak se jí daří, a dcera odpověděla: „Nezlobte se, ale s maminkou je to stále horší. Teď, když nás již ani nepoznává a není možnost s ní komunikovat, tak k ní již nejezdíme.“

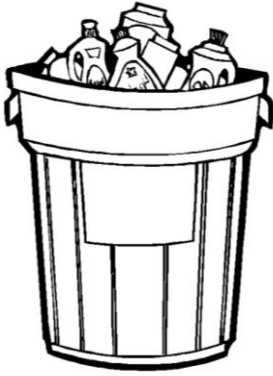
Chápu, že maminka je kvůli své nemoci, možná věku, či dalším činitelům na tom tak, že již nepoznává svou vlastní dceru - to maminku koneckonců omlouvá, ale přesto je pro dceru stále její mámou. Ale pozor, toho se dcera v tuto chvíli zříká. Jinými slovy, máma byla, když mi něco dávala, když jsem z ní něco měla, teď už není kvůli zdraví schopná něco mi dát, tak už není má máma? – Čekám tedy v tuto chvíli jen na parte, abych se dozvěděla, že můj biologický rodič zemřel. Pak se podle toho zařídím a popřemyslím, co bych z něho ještě mohl vyzískat do svého života.

Nikdy jsem tomu nevěřil, ale nyní již vidím, že je možné - ano opravdu za života pochovat člověka. Nezlobte se, ale i zvířecí instinkt a pud je v tuto chvíli v některých případech na tom dál, než láska člověka. Ale co je to vlastně láska?

2. Svatý Václav – státní svátek?

Slavili jsme nedávno slavnost svatého Václava. Je to náš národní patron. Na státních zařízeních bedlivě visely vlajky našeho státu, kdo je zaměstnanec státního podniku, měl volno a tím to pro mnohé skončilo. Již ráno kolem páté hodiny jsem slyšel popeláře, jak

odvážejí pravidelný odpad a bylo mně jich v tu chvíli trochu líto. Říkal jsem si, jak mohou oni oslavit náš státní svátek, když je čeká dlouhá směna?

Jak jsme prožili my ostatní tento náš národní státní svátek? Víme vůbec, že Václav zemřel, když chtěl po rušné noci zahájit den účasti na mši svaté? A co pro nás svatý Václav vlastně znamená? Jsme hrdí na to, že máme s Václavem něco společného? Hlásíme se k němu? Nebo je to jen příležitost, kterou máme k tomu, abychom si dělali opět to svoje, to co nás baví, co nás zajímá? Takto oslavujeme „státní svátek“ – tedy „svátek našeho národa – nás všech“?

3. Miluj Boha a bližního svého!

To je základní a první přikázání, které má být jasným ukazatelem života každého z nás. Kdo je můj bližní? Často je to jen ten, s kým si dobře rozumím, na koho se těším, kdo mě chápe a má podobné názory. A co když je to můj soused – tedy ten, který je mi opravdu blízko nebo dokonce můj syn, bratr, sestra manžel? Co dělám pro to, abychom si lépe rozuměli? Kdy jsem pozval souseda „na čaj nebo na kafe“. Jak to, že souseda vlastně neznám a naše vztahy jsou takové jako s cizím člověkem, pozdravíme se na ulici, max. prohodíme pár slov a to je vše? Po mnoha letech společného soužití? Co my o něm vlastně víme anebo co on ví o nás? Jistěže jsou věci osobní, které nejsem povinen někomu říkat, ale mám zde na mysli vidět druhého z pohledu života věčného. Jedno z duchovních cvičení, které jsem absolvoval, mělo téma: „JDE O ŽIVOT – ŽIVOT VĚČNÝ!!!“ – a zde již v důsledku končí legrace, zde úsměv zatuhne na tváři. Jaký je pohled nás věřících na věčnost? Jaký je pohled těch, kdo na věčnost nevěří, na jejich nebo na náš život? V čem by kdo z nás mohl být lepší ve vztahu k druhým lidem? Co pro to děláme? Jakou máme zodpovědnost za lidi, které nám Bůh poslal do života? Nebo je to jen úkol faráře, který by měl stíhat všechny oběhnout a upozorňovat je na život věčný, na Boha, na jeho lásku...?

4. Rodiče, poslouchejte své děti.

Nedávno jsme v neděli četli o tom, jak se farizeové Ježíše ptali, jestli je dovoleno se rozvést. Odkázal je na ustanovení Mojžíše, který to ve Starém zákoně dovoluje a potom jim vysvětluje, že to tak není dobře. Asi i Mojžíše se kdysi muži zeptali, jestli by rozvod byl možný. Napadlo mě v té souvislosti, jak by to dopadlo, kdyby se nějaký zákonodárce na stejnou věc zeptal dětí: „Co myslíš, je dovoleno, aby se táta s mámou rozvedli?“ Dítě by se asi nejprve zeptalo: „A co to je rozvod?“ A když by to pan zákonodárce vysvětlil, řeklo by: „Tak to určitě ne!“ Stojí v listu Efezanům: „Děti, ve všem svoje rodiče poslouchejte!“ Myslím, že v případě rozvodu ba se toto přikázání pro děti mělo otočit: „Rodiče, ve všem svoje děti poslouchejte!“ V této konkrétní situaci totiž děti mnohdy vědí lépe, co je správné.

P. Pavel a P. Jindřich

Zveme vás k modlitbě za naše drahé zesnulé...

sobota 31.10.2015:

Stálky	8.00 mše sv., pak pobožnost na hřbitově
Bítov	17.00 mše svatá v hradní kapli
H. Břečkov	16.00 pobožnost na hřbitově a po ní v 17.00 mše svatá

neděle 1.11.2015:

Mše ve farních kostelích dle obvyklého nedělního pořádku.

Mimo to budou v neděli 1.11. následující dušičkové pobožnosti na jednotlivých hřbitovech:

Práče	9.30 mše sv. v kostele, potom v 10.40 modlitba na hřbitově
Korolupy	13.00 na hřbitově
Lubnice	13.00 na hřbitově
Citonice	13.30 na hřbitově
Podmolí	13.30 na hřbitově
Chvalatice	13.30 na hřbitově
Oslnovice	14.00 na hřbitově
Štítary	14.00 na hřbitově
St. Petřín	14.00 v kostele a pak na hřbitově
Kravsko	14.15 na hřbitově
Lesná	14.15 na hřbitově
Plenkovice	14.30 na hřbitově
Kuchařovice	15.00 na hřbitově
Šafov	15.00 na hřbitově
Šumná	15.00 na hřbitově
Vracovice	15.00 na hřbitově
Olbramkostel	15.30 na hřbitově
Milíčovice	15.30 na hřbitově

Onšov	15.45 na hřbitově
Přímětice	15.45 na hřbitově
Bítov	16.00 na novém hřbitově
Vranov n.D.	16.00 na hřbitově
Prosiměřice	16.00 v kostele a pak na hřbitově
Mramotice	16.30 na hřbitově
Podmyče	16.45 na hřbitově
Lančov	17.00 se světelným průvodem z kostela na hřbitov (svíčky a pochodně s sebou)
Těšetice	17.00 na hřbitově
Lukov	17.00 mše pak v 18.00 pobožnost na hřbitově

pondělí 2.11.2015:

Bítov	16.00 na starém hřbitově
Vratěním	16:30 mše svatá a průvod na hřbitov

úterý 3.11. 2015:

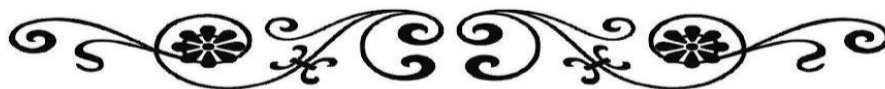
Štítary	18.06 mše sv. a dušičkové procesí na hřbitov (svíčky a pochodně s sebou)
---------	--

čtvrtek 5.11.2015:

Šumná	18.00 mše sv. a pak dušičkové procesí z kostela na hřbitov (svíčky s sebou)
-------	---

Od pondělí 2.11. do pátku 6.11. v 18.00 budou v Přímětících mše sv. ve hřbitovní kapli.

Po mši svaté 2. 11. bude modlitba v kryptě, která bude tohoto dne po mši svaté zpřístupněna.

Denně jsme zahlcováni zprávami o světě islámu. Mnozí zastánci islámu se chlubí, že historické šíření islámu je znamením jeho božské vyvolenosti. A mnozí komentátoři dnešních časů jim to baští a děsí se „neporazitelnosti“ islámské záplavy. Jaká je ale historická realita tohoto šíření? Malé historické okénko nemůže být shrnutím dějin miliard vynovačů Mohamedovy nauky, ale třeba nám pomůže, abychom nepropadali fatalismu, že nás islámský svět přejede jako parní válec shnilý banán.

Strmý vzestup islámu

Mohamed se svým vystoupením s nabídkou nového náboženství, trefil do historického okamžiku, kdy se vzájemně vyčerpaly síly dvou velikých říší – Byzance a Persie. Islám byl záhy násilně vnucován okolním kmenům, což vedlo ke sjednocení Arabů. Vojenské hordy Arabů a podmaněných národů, opojených prvními vítězstvími, záhy ovládly africkou část Byzantské říše, dobyly kdysi druhé největší město světa, egyptskou Alexandrii, a ovládly celé severoafrické pobřeží. V Alexandrii zničily tehdy největší knihovnu světa - tradice ničit kulturní dědictví je tedy

něčím, co výbojný islám vždy provázelo. Islámští dobyvatelé ale nebyli schopni udržet vyspělý hospodářský systém, dílo římské kolonizace těchto krajín, a proto se tyto oblasti nebyly schopny stát dlouhodobě hospodářskou základnou pro obrovské muslimské armády. Tento fakt zachránil tehdejší jižní a západní Evropu – islámská vojska obsadila sice téměř celý Pyrenejský poloostrov (dnešní Španělsko a Portugalsko), ale překonat pohoří Pyrenejí a zaplavit území dnešní Francie se jim nepodařilo díky v pravdě zázračnému vítězství křesťanských vojsk u Poitiers v říjnu roku 732. Tehdy měla křesťanská civilizace skutečně na mále. Vojsko Karla Martella (dědečka Karla Velikého) bylo asi to jediné, co se v tehdejší křesťanském světě mohlo muslimům postavit. Přízvisko Martell označovalo kladivo speciálně upravené pro použití v bitvě proti nepříteli. Pro křesťany to bylo zachránění s vypětím všech sil, pro muslimy v zásadě jen neúspěšný výpad z Pyrenejského poloostrova.

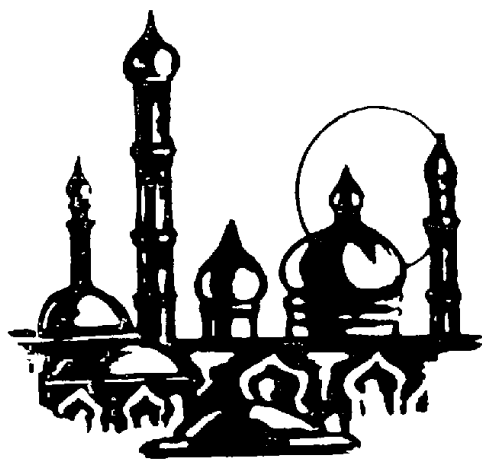
Rozdělení islámu

V té době se muslimům podařilo zničit drtivou většinu držav byzantské říše v Malé Asii (dnešní Turecko) a definitivně vyvrátit Perskou říši. Právě prostor perské říše (dnešní Irán, Irák, částečně Afganistán, Pakistán a území Kavkazu) se stal novým místem pro rozšíření islámu. Oslabená Byzantská říše by asi neměla žádnou šanci odolávat drtivému tlaku muslimských hord, ale právě v prostoru bývalé Perské říše se objevili pro muslimy rovnocenní nepřátelé – nejprve Seldžukové (dnešní Turci) a pak především tatarské a mongolské hordy. Mnozí z těchto východních nájezdníků přijali islám. Velká vzdálenost od arabské kolébky islámu však vedla k ještě většímu prohloubení rozdělení islámu na

dvě velké skupiny: sunity a šíiti. Obě skupiny vůči sobě mnohdy vedly nesmiřitelný boj a tím se navzájem vyčerpávaly v možnosti další expanze vůči svému okolí.

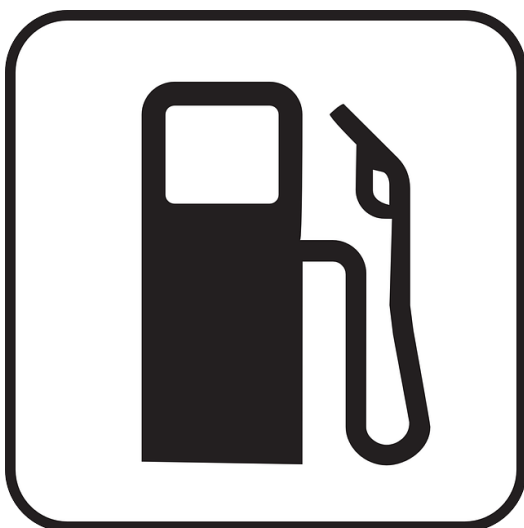
Význam křížových výprav

Vzestup evropské společnosti v podobě první křížové výpravy, dobytí Jeruzaléma a vzniku maličkých křížáckých států byl pro muslimské vládce z řad Fátimovců jen drobnou pohraniční válkou, sice s mimořádnou prestiží (porážka „nevěřících“), ale se zanedbatelným ekonomickým rozměrem. Až nástupce Fátimovců – Osmanská říše, se stala novým ohrožením křesťanské Evropy. Byzantská říše byla převálcována, centrum Byzancie – Konstantinopol, byl dobyt (1453) a přejmenován na Istanbul (Cařihrad) a osmanská vojska zaplavila Balkán a začala ohrožovat habsburskou říši. Dvě vítězství před branami Vídně – 1529 a 1683 uhájily celistvost území Habsburské monarchie, která posléze přešla do protiútoků a postupně vytlačovala Osmanskou říši z prostoru Balkánu.

Úpadek islámského světa

Od 18. století je Osmanská říše a tím v zásadě celý islámský svět v pozici bitého člověka – ze severu carské Rusko, z východu Čína a Mongolsko, na jihu a jihozápadě rozpad na různé národnostní státy – to vše dovedlo Osmanskou říši, předchůdkyni dnešního Turecka do takové situace, že oba zneprátelené bloky evropských států – Dohoda a Trojspolek, se potácely v nejistotě, zda má smysl jí nabídnout spojení a veřejně se o ní psalo jako o „nemocném muži na Bosporu“. Příklon k Trojspolku v čele s Německem vyplynul nakonec jako důsledek příklonu carského Ruska na stranu Dohody. Prohra Trojspolku před 100 lety v bojích první světové války pak znamenala definitivní zánik Osmanské říše, a muslimský svět byl vnímán jako zaostalá část zeměkoule, kam se napnula pozornost expandující evropsko-americké civilizace.

Před 50 lety by termín islámská expanze byl v geopolitickém vnímání fantasmagorickým blábolem. Sílu islámské společnosti ale znovu darovala právě evroamerická civilizace – a to za dnes nejvzácnější suroviny pro technický rozvoj – ropu a ropné produkty. Ropa zajistila pouštním pustinám Arabského poloostrova a střední Asie nesmírné bohatství. Kde je bohatství, je i touha po prestiži a tím pádem také chuť k expanzi. Na co evropské státy pod zkušeností dvou krvavých světových válek rezignovaly, to nyní zajímá ty, kteří si už nemusí dělat starost s každodenním přežitím v nehostinných oblastech Arábie.

Výhled do budoucna

A ještě jednou zbraní vládne islámský svět – a tím je demografická revoluce. Evropsko-americkou kulturu potkala zkušenost všech vyspělých kultur, které známe z historických souvislostí – demografický pokles v důsledku mimořádně vysoké životní úrovně. Zvláště na tomto faktu se nese očekávání ideologů Islámského státu, že „přerodí“ dnešní Evropu. Nám zbývá, kromě naděje na Boží plány, ještě jistá sociologická zákonitost – že většina příchozích (imigrantů) se nejpozději ve třetí generaci svých potomků ztotožní se obvyklostmi společnosti, ve které se narodily. Zda to takto bude fungovat i s dnešní vlnou islámu, ukáží dějiny, které jsou před námi. Křesťan by nikdy neměl zapomínat, že i celé dějiny jsou v moci v záměrech milujícího Boha, Pána dějin a věků. Amen.

P. Petr Bartoněk

O xenofobii

Stále přítomným rysem české společenské reflexe věcí veřejných je výrazná xenofobie, neboli strach z cizího, či neznámého. Na xenofobii spoléhají populističtí politikové sbírající podporu na tématech jako romská otázka, problém imigrantů nebo odmítání Evropské unie. Typickým znakem populismu ve složitých a komplexních otázkách je (zdánlivě) jednoduché, odmítavé řešení. Strach a nenávisť totiž nejsou předmětem rozumové argumentace, ale velmi přirozených citů. K dospělosti každého člověka patří schopnost své city podřizovat rozumu – ale ne každému a ne vždy se to daří. Strach z cizího a neznámého je velmi přirozený a velmi silný. Pracuje v něm totiž pud sebezáchovy – nejsilnější pud evoluce – a fantazie – nejvzrušivější orgán duše. Můžeme si všimnout, že v hororových filmech netvoří největší strach násilné scény, ale ono napětí z nevědomosti, odkud nepřítel vyskočí. Lze tedy xenofobii účinně předcházet? Stručnou odpovědí je dvojí: poznávat předmět svého strachu a podřizovat své city rozumu. Připomněl bych litanii proti strachu (kterou nedávno připomínaly i Lidové noviny) z pera Franka Herberta v románu Duna: „Nesmím se bát. Strach zabíjí myšlení. Strach je malá smrt přinášející naprosté vyhlazení. Budu svému strachu čelit. Dovolím mu, aby prošel kolem mne a skrze mne. A až projde a zmizí, otočím se a podívám se, kudy šel. Tam, kam odešel, nic nezůstane. Zůstanu jen já.“

Daniel Blažke

Seznamte se, prosím – P. Marek Coufal

Kdo by to byl řekl, že ze mě bude jednou kněz. Já tedy ne! Jak pozoruji na svém životě, Pán Bůh se musí hodně smát, když vidí naše plány a představy. U mě se tedy opravdu nasmál hodně. Je obdivuhodné jakou má s námi trpělivost. On od počátku ví o naší budoucnosti všechno, a přesto nezasaňuje do naší svobody, nevnucuje se a jen čas od času se na nás z nebe více usměje a dá se nám v různých životních situacích a příhodách více poznat. Důležité pak je takovou chvíli zachytit a nepropásnout ji. My lidé, často zaneprázdnění mnoha materiálními věcmi, pak lehce hlas dotýkající se nitra přecházíme a nevěnujeme mu dostatečnou pozornost. K celkové spokojenosti se však musí věnovat potřebná péče nejen tělu, ale i duši. Jestliže duše strádá, můžeme z venku vypadat spokojeně, ale uvnitř vládne rozpolcenost. Ta potom může vést až k depresím a psychickým potížím. Je zvláštní, jak člověk umí tento vnitřní hlas utlumit. Není k tomu zase tolik zapotřebí. Stačí se stále za něčím hnát, anebo štvát a být pořád něčím zaměstnán. Nedopřát si chvíli klidu k úvaze nad sebou samým.

Ale abych nemluvil jen o věcech obecných, budu nyní trochu konkrétnější. Jak se říká: člověk mění, Pán Bůh mění. Od svého dětství jsem chodil ministrovat do bezkovské kaple. V té době ještě byl okolo sochy Panny Marie obrys žárovek vyzařující nejen světlo ale i teplo. Pan farář se tedy v zimě alespoň trochu ohřál a my pod stupínkem jsme se dívali, co pan farář dělá, a asistovali mu. Jednou po mši svaté se pan farář Opálka s mým

dědou Jaroslavem Klikou dali do řeči a mluvili něco o mém kněžství. Té řeči jsem vůbec nerozuměl a už vůbec ne tomu, že bych mohl být jednou nějakým farářem. Na takové poslání je přece třeba mít známky! A to já naštěstí, nebo bohužel neměl, a tak to bylo jasné: Žádný farář ze mě nebude! S dědou jsem si ale jinak náramně rozuměl a navíc mě někdy svezl na Pionýru, kterým jezdil do kostela i domů. Při společné práci

j jsme si často povídali. Sděloval mi důležité informace pro život a vyprávěl, co se mu vše v průběhu času přihodilo. Léta pomalu ubíhala a já končil základní školu. Přihlásil jsem se na instalatéra a už jsem se nemohl dočkat, až budu pracovat a nebudu muset chodit do školy pořád se něco učit. Dočkal jsem se a vítězoslavně prohlásil, že už do školy nikdy chodit nebudu. Nastoupil jsem do práce a hned jsem na školu s chutí zapomněl.

Pán Bůh, ale na mě nezapomněl. Po deseti letech mi vnukl touhu po poznání, přímo chuť vědět něco více. A tak jsem se sebral a jel do Brna dělat přijímačky na obor Provozní technika. Začátky nebyly jednoduché. První ročník nedokončila třetina studentů. Ale Pán mi pomáhal, a i když jeden pan učitel tvrdil, že na jedničku to umí Pán Bůh, na dvojku učitel a na trojku ten nejlepší s žáků, přece jsem se postupně blížil k maturitě. Ta dopadla nad očekávání velmi dobře, a tak jsem dostal chuť na další studia. Jelikož jsem chtěl lidem pomáhat v řešeních životních problémů po duchovní stránce, zvažoval jsem dálkově studovat teologickou fakultu. Dal jsem si roční pauzu. V ní se ukázalo, že má

pro mě Pán Bůh zvláštní nabídku. Nemohl jsem tomu zprvu uvěřit a tak jsem si ověřoval, zda je to opravdu vůle Boží. A ona byla.

Nyní jsem byl na radě já. Pokud jsem ji chtěl přijmout, nezbyvalo mi než se svěřit do rukou Božích, neboť jsem si byl vědom, že toto poslání přesahuje mé přirozené možnosti. A tak jsem koncem zimy podal přihlášku do semináře. Po přijetí do konviktu – přípravného ročníku jsem se setkal s takovým množstvím učení, že jsem si několikrát říkal, že to asi nedám. Ale Pán Bůh pomáhal. Ne že by se všechno hned podařilo, ale i to bylo v jeho plánu. Nejvíce jsem zakoušel jeho blízkost zrovna, když se ocitnul na konci svých sil. Díky modlitbám mnoha lidí - Pán Bůh jim to odplat' - kteří mi byli velkou posilou, jsem ročník po ročníku zdárně dokončoval. Na konci studia s blízcími se státnicemi vystávala otázka: jakpak ty asi dopadnou? A dopadly poměrně dobře. Opět jsem u nich výrazně vnímal Boží požehnání, až tak, že jsem si říkal, jestli nemám jít ještě dál studovat. Ale na tuto výzvu jsem již nepřistoupil. Po ukončení magisterského studia jsem přijetím jáhenského svěcení vstoupil do duchovního stavu. V jáhenské službě jsem působil

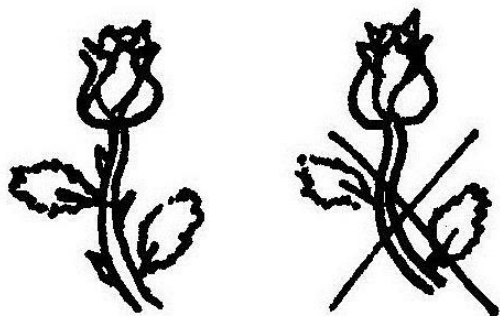
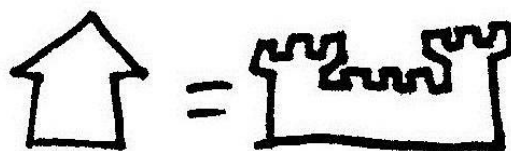
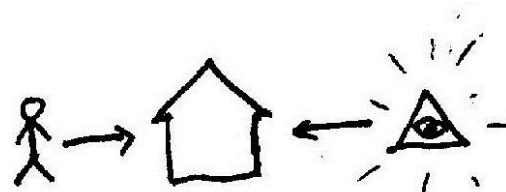
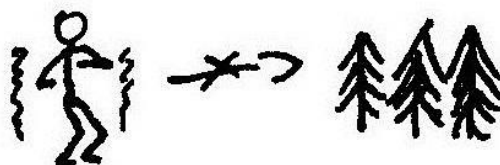
ve Žďáru nad Sázavou a všem říkal, ať nepočítají s tím, že bych někdy po kněžském svěcení působil v blízkosti svého rodiště. Pána Boha však stále smysl pro humor neopouští. Byl jsem ustanoven za farního vikáře do Fatymy Přímětice a těším se, jak se Boží smysl pro humor v mém životě projeví dál.

P. Marek Coufal

Přísluví na dušičky

Na kvízovou otázku z prázdninového Zpravodaje se nám sešlo nečekaných 14 správných odpovědí. Jednalo se o správné přiřazení svatých patronů k jejich kostelům: Bítov - sv. Václav, Štítary - sv. Jiří, Lesná - sv. Terezie, Kuchařovice - sv. Florián, Práče - Panna Maria, Valtrovice - Sv. Jan Křtitel, Jaroslavice - sv. Jiljí. Ze 14 jmen jsme vylosovali tři vítěze: Jana Martinková, Simona Kočicová a Aneta Štěpánková. Pro dušičkový čas vybíráme další z bohaté zásoby našich českých přísloví... Jejich správná znění můžete posílat opět jáhnovi Danielovi na jeho email daniel.blazke@gmail.com.

Brzy bude...

- ♥ IV. **svatohubertská mše svatá** se koná v sobotu 31. října v 11:00 u kaple Maria Schütz ve Vranově nad Dyjí. Těšit se můžeme na trubače a další doprovodný program. Všechny srdečně zveme.
- ♥ V sobotu 14.11. od 10:00 se bude v Hrádku konat **pout' dětí ke svaté Anežce České** - po mši svaté bude průvod ke kapličce svaté Anežky, hry na faře a občerstvení.
- ♥ Od 12. do 15. listopadu povede FATYM Vranov n.D. **obnovu lidových misí** ve farnosti Radostín nad Oslavou. Vzpomeňte v modlitbě.
- ♥ 18. 11. ve 14 hod proběhne ve škole na Šumné okresní kolo soutěže **Bible a my**.
- ♥ 8. 12. **začne mimořádný Svatý rok Božího milosrdenství**, který vyhlásil papež František. Ve svatém roce se chodívává pěšky do Říma. Půjde někdo i tentokrát?
- ♥ V pátek 22. 1. 2016 začne mši svatou na Šumné v 19:30 už **XVII. FATYMSký ples**.
- ♥ Jsou již připraveny **termíny a témata exercicií pro rok 2016**. Vyberte si některý z turnusů:
 - 14. – 17. 1. – Soluňáci – P. Marek Dunda – Tah na cíl
 - 21. – 24. 1. – muži – jáhen Ladislav Kinc – Milosrdenství
 - 28. – 31. 1. – Marianky malé – P. Marek Dunda – No toto!
 - 11. – 14. 2. – ženy – jáhen Ladislav Kinc – Milosrdenství
 - 18. – 21. 2. – Marianky středně velké – P. Marek Dunda – Vděčné srdce
 - 25. – 28. 2. – ženy – P. Milan Plíšek – Hovory o víře
 - 10. – 13. 3. – Marianky dospělé – P. Marek Dunda – Máme proč se radovat
 - 21. – 24. 4. – maminky Marianek a Soluňáků – P. Marek Dunda – Prožívané mateřství
- ♥ **Otec Pavel Zahradníček** po čtyřměsíčním pobytu ve Vranově a výpomoci ve farnostech Stonařov, Pavlov a Vílanec nastoupil od začátku srpna ve farnosti Dubňany u Hodonína. Přejeme mu na novém místě hojnost Božího požehnání.

Od čeho jsou prázdniny, aneb pout' do Říma 2015

- a) Aby se student poflakoval doma.
- b) Aby si student vydělal co nejvíc peněz na brigádě.
- c) Aby student zažil něco, co ve školním roce nezažije, aby někam vyrazil, prožil pěkné chvíle s druhými a taky něco pro druhé udělal.

Abychom studenty motivovali zvolit odpověď c), uvádíme následující vyprávění z naší letošní prázdninové pouti do Říma.

Cestovali jsme dvěma auty a díky obdivuhodné trpělivosti a výdrži řidičů jsme následující den po odjezdu z domova dorazili do svého prvního cíle, jímž byla hora La Verna. Ta je spjata se svatým Františkem z Assisi, který zde pobýval, když chtěl na čas žít odloučeně od světa. La Verna je nádherná zalesněná skalnatá hora, na níž je postaven krásný kamenný klášter bratří františkánů. V klášterní bazilice jsme měli možnost zúčastnit se mše svaté. Bylo pro mě milé překvapení, když jsem v jedné z bočních kaplí baziliky objevila vystavený hábit svatého Františka z prosté hrubé a odrané hnědošedé látky. Nejhezčím zážitkem však bylo samo vědomí, že se můžeme procházet v místech, kde svatý František pobýval a byl vyznamenán stigmaty – pěti ranami Ježíšovými, které no-

sil na svém těle. Bylo pro mě úžasné pozorovat stromy, které jsou potomky těch, které na tom samém místě rostly za dob Františkových, a strávit chvíli v osamocení ve Františkově poustevně mezi skalami. I když nás teprve čekal Řím se všemi svými skvostnými památkami, musím přiznat, že návštěva La Verny pro mě osobně byla díky odkazu svatého Františka velkým zážitkem.

Nedají se snad ani popsat všechna ta krásná místa a památky, které jsme v Římě stihli za těch několik dní navštívit. Řím je totiž jedinečný v tom, že nevíte, na co a kam se dřív podívat, což platí jak pro jeho ulice, tak pro nádherně vyzdobené chrámy, jichž je doslova plný. Každý den jsme měli zajímavý a nabitý program a navštívili jsme spoustu překrásných kostelů a antických památek: Lateránskou baziliku, baziliku Svatého Kříže, kde jsou uloženy trny z Ježíšovy koruny a další relikvie, baziliku Maria Sopra Minerva, v níž je pochována svatá Kateřina Sienská, Pantheon, Koloseum, Forum Romanum... Z Říma jsme byli opravdu všichni nadšení a zvládali jsme bez problémů náročný program i horké počasí (a to také díky množství fontán, z nichž po sobě mládež s radostí cákala vodu). Ve Vatikánu jsme společně slavili mši svatou v podzemní kapli baziliky svatého Petra a následně jsme si udělali výšlap až na vrchol kopule, z níž byl úchvatný výhled. Zážitkem byla také návštěva katakomb svaté Domitily, kde pohřbívali první křesťané. Na zpáteční cestě jsme se zastavili v nádherném středověkém městečku Assisi a navštívili hroby svaté Kláry a svatého Františka.

Tečkou za naším krásným výletem byla noční procházka Benátkami s mírným blouděním, když otec Jindřich nechal chvíli hledat cestu k bazilice svatého Marka taky nás...

... a protože se již blíží stránka s humorem, připojuji ještě jedno svědectví o téže akci, které na Facebook umístila jedna z mladších účastnic pouti... je to bez úprav, tak jak to napsala – takoví už ti mladí jsou... 😊

Chci to vrátit zpátky sice strasne dlouha cesta ale zvladli jsme to , ta sranda když sme hrali pin pong, kulečnick, bang, když sme šli na zmrzlinu, ledová tříšť ,viděli koloseum a mnoho kostelů, když nás otravovali černoši ze selfie tyčkama a ze studenou vodou 😊 když lidi žebrali peníze 😊 mnoho motorek skútrů a autiček pro 2 lidi 😊 naše čao když jsme říkali skoro každému, cesta metrem když jsme si dělali z lidí srandu a oni koukali co to mluvíme a hlavne jak bylo přecpaný 😊 to spani na pisku v lese a na poli 😊 vatikán, benátky, hlavne jak v rime je strasnej smrad a bordel taky ty hrozny silnice nektery 😊 ale užasny moře prvni moc slaný to bylo hnusný a to druhý na jiny strane bylo dobrý a moc krabů na kamenech, mušle, taky když sme meli 3 metrovou pizzu a meli jsme jich 5 ;D baraky ktery meli plno anten na strese, palmy a papoušci na palmách, banány, šišky a ten náš pomeramčogrep 😊😊 a nejhlavnejsi OKENA na tu nikdy nezapomenem 😊 to omatlany sklo si určitě bude pamatovat 😊😊 mám vás moc ráda bylo to užasný všechno 😊 Jitka, Vojta, Jirka, Ondra, Gabča, Terka, Bája, Jindra, Verča, Valda, Ilča, Lída, Kát'a, Áďa

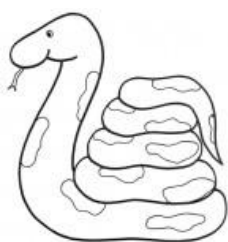
Humor nesmí chybět...

„S těmito léky prospíte celou noc,“ ubezpečuje lékař pacienta. „A kolik si jich mám vzít?“ „Každé dvě hodiny jednu.“

„Pepo, dnes mi volala tvá třídní učitelka a stěžovala si na tvé chování ve škole.“ „Tati, to lhala. Dneska jsem tam vůbec nebyl.“

Paní učitelka říká dětem, aby vymyslely větu se slovem PAKLIŽE. Vyvolá Aničku. Anička povídá: „Květiny se musí hodně zalévat, pakliže je velké sucho.“ „Výborně!“ pochválí ji paní učitelka a vyvolá Pepíčka. Pepíček se nadechne a říká: „Jeli jsme na horu vlakem, vlak cuknul a na tatínka spadl batoh, dva kufry a pak lyže!“

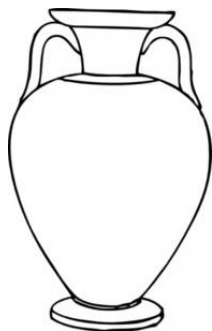

Králík potká hada a říká: „Sorry za to jak jsem se ti smál, že nemáš nohy.“ Hada říká: „To je v pohodě.“ Králík: „Tak jo, tak ruku na to!“

„Ty, Franto, jsme my jedovatí hadi?“ „Ne, proč?“ „Ufff... já jsem se kousl do jazyka.“

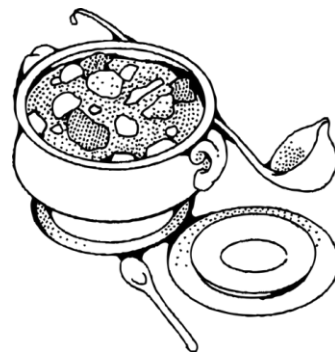
Potkají se dvě žížaly - „Ahoj, kde máš starýho?“ – „Ále..., kluci ho vytáhli na ryby....“

Potkají se dva ježkové. Jeden má obvázanou packu. „Co se ti stalo?“ ptá se jeden. „Ale zapomněl jsem a podrblal jsem si záda.“

„Mami, mně ten guláš nechutná!“ stěžuje si malý Ládík. „Mlč a jez! Za dvacet let budeš manželku otravovat vyprávěním, jaká jsem byla vynikající kuchařka!“

„Mami, pamatuješ si na tu vázu, jak ses vždycky bála, že by se mohla rozbít?“ „Ano, a co má být?“ „Nic. Jenom, že teď už se bát nemusíš.“

Toto 76. číslo farního zpravodaje vydal Farní tým Vranov n.D. ve složení: P. Marek Dunda (mobil: 731402742), moderátor týmu, farář ve Vranově, Štítarech, Lančově, Olbramkosteletě, P. Milan Plíšek (mobil: 723693455), farář ve Starém Petříně, Šafově, Stálkách a Korolupěch, Lubnici, Bítově a Chvalaticích, P. Jan Richter (mobil: 731402743) farář ve Vratěnině a otec jáhen František Řezníček - adresa FATYM VRANOV, Řk. farnost Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03, e-mail: vranov@fatym.com, tel. 515296384; tel. Štítary 515291519

a Farní tým Přímětice ve složení P. Jindřich Čoupek (mobil: 731402652), moderátor týmu, farář v Přímětících, Prosiměřicích, Práčích a Těšeticích, Horním Břečkově, Lukově a Cítonicích, P. Pavel Sobotka (mobil: 731402650), farář v Dyjákovicích, Hrádku a Valtrovicích, Jaroslavicích, Slupi a Strachoticích, kaplan P. Marek Coufal (mobil: 722752154) a jáhen Daniel Blažke (mobil: 736510847) - adresa FATYM PŘÍMĚTICE, Prokopa Diviše 12/18, 669 04 Znojmo, e-mail: primetice@fatym.com.

Vyšlo v říjnu 2015. Náklad 7030 výtisků (z toho 1000 je verze pro naši adoptivní farnost Jeníkov). Příští vydání (již sedmdesáté sedmé) je plánováno jako vánoční a vyjde, dá-li Bůh, v prosinci 2015. Vytiskl A.M.I.M.S. - Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei (česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje). Rozdáváno do každé domácnosti v našich farnostech. Text zpravodaje se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Pro vlastní potřebu **Internet: www.fatym.com (doporučujeme i naši televizi www.TV-MIS.cz)** Neprodejně

